

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.392/2025/4.
A felperes:	felperes (cím1)
A felperes képviselője:	dr. Milla Beatrix egyéni ügyvéd (cím2)
Az alperes:	Katasztrófavédelmi Igazgatóság1 (cím3)
Az alperes képviselője:	dr. Kulcsár Gábor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (16. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 10.K.703.063/2024/14. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység1 Katasztrófavédelmi Kirendeltség kerületi Hivatásos Tűzoltó Parancsnokságán szerparancsnok beosztásban teljesít szolgálatot. A 2021. május 1. és 2024. május 1. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a kinevezése szerinti beosztásához nem tartozó rajparancsnoki és beosztott tűzoltói feladatokat – ellentételezés nélkül – rendszeresen ellátott. Szolgálati panaszát az alperes igazgatója szám1 számú tájékoztatása alapján részben megalapozottnak tartotta és 22 hónap vonatkozásában az illetményalap 150%-os mértékének megfelelő juttatás megfizetéséről rendelkezett (szám2). A felperes által a további hónapokra is megjelölt többletfeladatok teljesítéséért igényelt megbízási díjat – a BMOKFF a határozat1 számú határozatával (a továbbiakban: határozat) – megalapozatlanság miatt – elutasította. A határozat indokolásában szerepelt, hogy 2021. január, február, március, április, május, július, augusztus, szeptember, október, 2022. március, április, május, június, július. 2023. február, április, május, augusztus, szeptember, november, 2024. február és március hónapjaiban a rajparancsnoki feladatok vonatkozásában a rendszeresség megállapítást nyert, így e hónapok tekintetében a felperest a rendvédelmi illetményalap 150%-os mértékének megfelelő összegű megbízási díj illeti meg, amelynek megfizetése iránt a munkáltató intézkedett; a szolgálati panasszal érintett egyéb időszakok vonatkozásában hiányzik a többszöriség, a tartósság és a havi feladatellátással összemérhető rendszeresség, amelyek ellátásáért megbízási díj nem jár.

A kereset, a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszak vonatkozásában – 29 hónapot érintően – 637.785 forint megbízási díj és középarányosan számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét többletfeladat-ellátással érintett beosztásokhoz viszonyítva a rendvédelmi illetményalap 150 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az alperest 637.785 forint megbízási díj és 2023. január 15-től járó késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 44. § (1) bekezdésre, 45.§ (1) bekezdésére, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(7) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatási rendjéről szóló 31/2015 (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdésre, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) alapította. Rögzítette, hogy a szerparancsnok, beosztott tűzoltó,

és rajparancsnok beosztások egymástól elkülönült, önálló szolgálati beosztást jelentenek. A töretlen bírói gyakorlattal megegyezően hangsúlyozta, hogy a munkaköri leírásban feltüntetett feladatokat a hivatásos állomány tagjának beosztásához igazodóan kell meghatározni, azok korlátlanul nem bővíthetők; a megbízási díj a kinevezés szerinti beosztásba nem tartozó feladatok utasításra történő elvégzése esetén jár; az arra való jogosultságot az alacsonyabb beosztáshoz való többletfeladat-ellátás nem befolyásolja, a hangsúly az eltérő beosztáson van. A megbízási díjra jogosultságot a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja alapján a 2023. február 1-jét megelőző időszakban és azt követően hatályos jogszabályi rendelkezések alapján is megvizsgálta. Megállapította, hogy a felperes a perbeli időszakban a szolgálati idejének jelentős részében a saját beosztásába tartozó feladatellátás mellett rajparancsnoki és beosztott tűzoltói feladatokat rendszeresen (nem eseti jelleggel) teljesített, amire tekintettel előterjesztett megbízási díj iránti igénye megalapozott. A megbízási díj mértékét a többletszolgálat ellátásával járó többletterhelésre, magasabb felelősségre, rendszeres és visszatérő jellegére figyelemmel a kereseti kérelemmel egyezően határozta meg. A megbízási díj mértékének meghatározása körében annak a körülménynek is jelentőséget tulajdonított, hogy a felperesalapbesorolású kategóriáján felüli magasabb, tiszti szintű B besorolású feladatokat látott el havi szinten, rendszeresen a perbeli időszak egészében; erre tekintettel a keresetben érvényesített mértékű díjazást (150%) arányosnak ítélte.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását; másodlagosan az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az elsőfokú bíróság által megállapított díjazás – egységesen – a rendvédelmi illetményalap 50 %-os mértékére mérséklését kérte. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a jogvita alapját képező beosztás és az ahhoz kapcsolódó feladatkörök jellegét, tartalmát; azt más, fegyveres szervek állománytáblájában megállapított beosztások és feladatkörök elhatárolásával hibásan hasonlította össze, aminek eredményeként téves következtetésre jutott. A törvényszék figyelmen kívül hagyta azt a körülményt is, hogy a szerparancsnok az alperes SZMSZ-e alapján is olyan különös beosztás, ami más beosztáshoz nem hasonlítható, alapesetben a beosztott tűzoltóval megegyező feladatokat köteles ellátni és a feladatkörébe tartozik a rajparancsnok részére konkrét káreset kapcsán meghatározott feladat ellátása is. Ezen felül tűzoltásvezetői képesítéssel is rendelkezik, azaz szükség esetén (a rajparancsnok távollétében, őt helyettesítve) jogosult a többi tűzoltó munkáját irányítani és vezetni; a beosztásának meghatározó jellemzője a helyettesítő jelleg, egyedi feladatkör nem tartozik hozzá. Egyszerre, egyidejűleg csak egy feladatkört láthat el beosztott tűzoltóként vagy riasztás esetén a rajparancsnokot helyettesítő minőségben. Ezt támasztják alá a tűzoltóság tűzoltási és műszaki mentési tevékenységének általános szabályairól szóló 39/2011. (XI.15.) BM rendelet irányadó rendelkezései is, erre tekintettel indokolatlannak tartotta az 50%-os megbízási díjnál magasabb összegű díjazást. Ha tehát a rajparancsnok tűzoltói beavatkozással kapcsolatos feladatait végzi, a saját feladatát teljesíti, többletfeladatot nem végez. Ugyanakkor a megbízási díj nem azt jelenti, hogy a szerparancsnok bármilyen eltérő feladatot köteles ellentételezés nélkül ellátni. Álláspontja szerint a szerparancsnoki beosztás jellemzője a helyettesítő jelleg, klasszikusan nem tartozik hozzá egyedi feladatkör; a helyettesítés a rajparancsnoki feladatok nem teljes spektrumára vonatkozik, kizárólag a káreseteknél végzett tevékenységre. A szerparancsnoki beosztás speciális jellegű, különleges képesítéshez kötött, a vonulós tűzoltóhoz képest magasabb illetménnyel- és magasabb szakmai megbecsüléssel jár.

Érvelése szerint rájuk nem alkalmazható a speciális beosztásra tekintettel a rendőrökre vonatkozó bírói gyakorlat; a törvényszék a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontját és (6Ö) bekezdését tévesen értelmezte.

[6] A megbízási díj mértéke körében hangsúlyozta, hogy rendszeres többletfeladat-ellátásnak a tartósan, a havonta teljesített szolgálatok felében teljesített feladatellátás tekinthető. Az alperesnél az a gyakorlat alakult ki, hogy azon esetekre, amikor a szerparancsnok a rajparancsnokot havi 1-3 alkalommal helyettesíti, a vonulós tűzoltó feladataihoz képest viszonyított többletfeladat teljesítéséért havi 54.800 forint ellentételezésben részesül; ha ezen szolgálatok száma a havi 4 alkalmat eléri, a magasabb alaphéren felül részére a rendvédelmi illetményalap 150%-os mértékének megfelelő megbízási díj jár. A perbeli esetben a felperes – egyebekben a szolgálati beosztásának részét is képező – helyettesítési feladataival arányos megbízási díjban részesült, ezért a keresete nyilvánvalóan megalapozatlan.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott arra, hogy az alperes fellebbezési érvelése a kialakult bírósági gyakorlattal és jogértelmezéssel ellentétes; a szerparancsnok és rajparancsnok munkaköri feladatait összemosva, lényegében az elsőfokú eljárásban előadott nyilatkozatait ismételte meg. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott részletes bizonyítás, a tényállás teljeskörű feltárása és helyes jogi következtetése alapján kérte a törvényszék döntésének helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, a döntésének indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság szintén egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[10] Az alperes fellebbezésében eljárási jogszabálysértés megjelölésének hiányában az elsőfokú ítélet anyagi jogi szempontú felülvizsgálatát kérte, valamint az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését támadta, erre figyelemmel a másodfokú bíróságnak kizárólag az anyagi jogi szabályok betartását kellett vizsgálnia.

[11] A Hszt. 71. § (1) bekezdésében felsorolt többletfeladatok bármelyike – ha a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, – megbízási díjra jogosít. Jelen ügyben a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti esetkörre hivatkozott, a Kp. 85. § (1) bekezdése alapján a kereseti kérelemhez kötött elsőfokú

bíróságnak annak megalapozottságát kellett vizsgálnia, melynek eredményeképpen az ítéletét a c) pont szerinti esetkörre alapította. A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság feladata az elsőfokú ítélet – fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei közötti – jogszerűségének a vizsgálata [Kp. 99. § (1) bekezdése, 109. §-a], ezért az elsőfokú ítélet jogszerűségét azon jogszabályok mentén kell megítélnie, amelyekre a törvényszék a döntését alapította.

[12] A másodfokú bíróság elöljáróban hangsúlyozza, hogy a jogvita lényegét a Kúria a Kfv.III.45.052/2023/7. számú, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében K-KJ-2023-844 egyedi azonosítóval közzétett ítéletében ugyan a szerparancsnok és a szolgálatparancsnoki beosztásba tartozó többletfeladat ellátását vizsgálva, viszont elvi megállapítását és jelen ügy jogalapra vonatkozó jogkérdését tekintve a perbeli esetben is irányadóan a releváns jogszabályi rendelkezések értelmezésével már eldöntötte.

[13] A hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében kiforrott ítélkezési gyakorlat alakult ki, amely szerint amennyiben a rendszeresen végzett tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg. A hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített, és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztásához tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, azonban a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen elvégzett további tevékenység – ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.I.10.304/2017/15.). A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját a beosztásához nem tartozó feladatok ellátására is, ezzel azonban nem sértheti a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében fennálló díjazásra való jogosultságát. A munkáltató utasítási joga ugyanis nem korlátlan, és csak olyan feladatokat határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amelyek annak keretei közé tartoznak. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[14] A töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. A 30/2015. BMr. szerint a szerparancsnok, rajparancsnok és a beosztott tűzoltó egymástól eltérő beosztások, amelyekhez különböző feladatellátások tartoznak. E beosztások más képzettséget követelnek meg, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek, ezáltal a szervezeti hierarchiában elfoglalt helyük is más. A munkaköri leírás a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét nem tartalmazhat. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át, rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül; annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.40.292/2020/4.).

[15] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat-ellátás akkor állapítható meg, ha a hivatásos állomány tagja – annak okától függetlenül – szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el. A felek által nem vitatott tényállás szerint a szerparancsnok beosztású felperest az alperes jogszerűen utasította bizonyos szolgálatok során rajparancsnoki és beosztott tűzoltói feladatok ellátására. Az a nem releváns körülmény, hogy az alperes e többletszolgálatot helyettesítésnek nevezi, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazását nem zárja ki. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan az a perbeli esetben is megvalósult.

[16] Az alperes fellebbezésében a rajparancsnoki feladatok ellátását nem vitatta, csupán annak rendszerességét vonta kétségbe. Ezzel összefüggésben a Kúria döntései (Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.III.45.110/2022/4., Kf.VII.45.155/2021/6., Kf.III.45.020/2021/4.) kimondták, hogy a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységéhez nem tartozó feladatokat is, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át „rendszerszintűen”, a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és az alapján ellentételezésre jogosult.

[17] A perbeli esetben a rajparancsnoki feladatok nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen merültek fel, lényegében minden hónapban ismétlődtek, felmerülésük vonatkozásában az ismétlődés, folyamatosság nyilvánvaló; az erre vonatkozó adatokat a felperes a keresetében felsorakoztatta, azokat az alperes nem cáfolta. Az eseti jelleget a ciklikus ismétlődés kizárja. A felperes tevékenységkimutatása a keresetében tételesen megjelent, az elsőfokú bíróság felhívására azt az alperes 11. sorszámú nyilatkozatában elfogadta, akként nyilatkozott, hogy az egybevág a szolgálati napló adataival. Irreleváns az alperesnek a szervezetenél kialakult gyakorlatra hivatkozása, miszerint amennyiben a helyettesítéssel ellátott szolgálati napok száma havonta legalább a 4 alkalmat eléri, a helyettesítő szerparancsnok a rendvédelmi illetményalap 150 %-nak megfelelő mértékű díjazásra jogosult”. A többletfeladat-ellátás ugyanis nem kizárólag akkor tekinthető rendszeresnek, ha az havi szinten több alkalommal fordul elő, ilyen értelmezés a Hszt. vonatkozó rendelkezéseiből sem olvasható ki. A többletfeladatok havonkénti mennyiségének sem kell azonos mértékűnek lennie vagy minden hónapban meghatározott szintet elérnie. Adott esetben a többletfeladat-ellátás akkor is rendszeresnek tekinthető, ha van 1-1 olyan hónap, amikor a beosztáshoz nem tartozó szolgálatellátás nem merül fel, illetőleg, ha van olyan hónap, amikor csak 1 ilyen szolgálatellátás történik, azonban összességében a többletfeladatok egy jól körülhatárolt időszakon belül folyamatosan, ciklikusan, visszatérő jelleggel jelentkeznek. Utal az ítéltábla arra is, hogy a felperes viszonylatában a havi zömében 6-8, néhány hónap tekintetében 3 vagy kevesebb szolgálat esetén teljesített többletfeladatellátás egyértelműen rendszeresnek tekinthető. Nem vitatható ugyanakkor azon alperesi okfejtés, miszerint a hivatásos állomány tagja egyidejűleg csupán egy beosztáshoz tartozó feladatot tud ellátni, ám a megbízási díjra jogosultságnál nem ez bír jelentőséggel; annak van relevanciája, hogy a más beosztásba tartozó feladatok ellátása mellett az eredeti beosztásához tartozó szolgálati feladatok ellátása alól mentesítették-e, avagy a megbízást –

mint jelen esetben – az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi; erről szól a Hszt. 71. § (2) bekezdésének első fordulata és (5) bekezdése.

[18] Az alperes az eljárás során csupán állította, de kétséget kizáróan igazolni, bizonyítékokkal alátámasztani nem tudta, hogy amennyiben a szerparancsnok a rajparancsnok tűzoltói beavatkozással összefüggő feladatait végzi, az saját beosztáshoz tartozó feladatellátásnak minősül. A megbízási díj a kinevezés szerinti beosztásba nem tartozó feladatok utasításra történő elvégzése esetén jár; az arra való jogosultságot az alacsonyabb beosztáshoz való többletfeladat-ellátás nem befolyásolja, ez alól a szerparancsnoki beosztás sem képez kivételt. Továbbá az az alperesi érvelés sem helytálló, miszerint a megbízási díj a magasabb beosztáshoz illeszkedő magasabb összegű illetménymegállapítás okán nem jár; az a Hszt. irányadó rendelkezéseiből sem következik.

[19] Összegezve: a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett, és a kimutatásokban tételesen megjelölt feladatok nem a felperes beosztásához tartoztak; a többletfeladatok ellátására rendszeresen, folyamatosan visszatérő jelleggel került sor, így a Hszt. 71. § (6) bekezdése szerinti 30 napot meghaladó megbízás megvalósulása is megállapítható. A rajparancsnoki és beosztott tűzoltói feladatok ellátása nem eseti jellegű, hanem rendszeresen ismétlődő kötelezettsége volt a felperesnek, a rajparancsnok akadályoztatása vagy távolléte esetén teljes egészében ellátta a rajparancsnoki feladatkört annak valamennyi feladatával és teljes felelősségével, így az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy e többletfeladatellátás a felperes megbízási díjra való jogosultságát – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján – megalapozza. Rámutat továbbá az ítéltábla - bár az alperes ezt ilyenformán nem vitatta –, hogy a törvényszék által a megbízási díj 2023. február 1. napját követő megállapítása is megalapozott, a jelentős többletmunka fennállása miatt.

[20] Az ítéltábla végül rögzíti, hogy a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatja meg. Az a körülmény, hogy az alperes az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, azonban ahhoz, hogy az elsőfokú ítéletben foglalt érveket sikerrel támadni tudja, azt kellett volna bemutatnia, hogy az összecszerzési meghatározás milyen érvek mentén minősül jogszerűtlennek; részletesen kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, amelyeket nem vett figyelembe; mik lennének azok az értékelést igénylő szempontok, amelyek figyelembevétele okszerűen más összecszerzési eredményre vezetett volna. Az alperes a jogalap körébe tartozó vitatás mellett a megbízási díj összecszerzési tekintetében azonban külön jogszabálysértést nem jelölt meg; így a másodfokú bíróság megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerzési indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig abban áll, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. A jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.).

[21] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére. A felperes által felszámított 35.000 forint munkadíj indokoltságát elfogadva, a fellebbezés benyújtásának időpontjára tekintettel a másodfokú eljárásban irányadó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése szerint alátámasztottnak tekintette és elfogadta.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 51.022 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 11.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Tóth László s.k.
bíró